

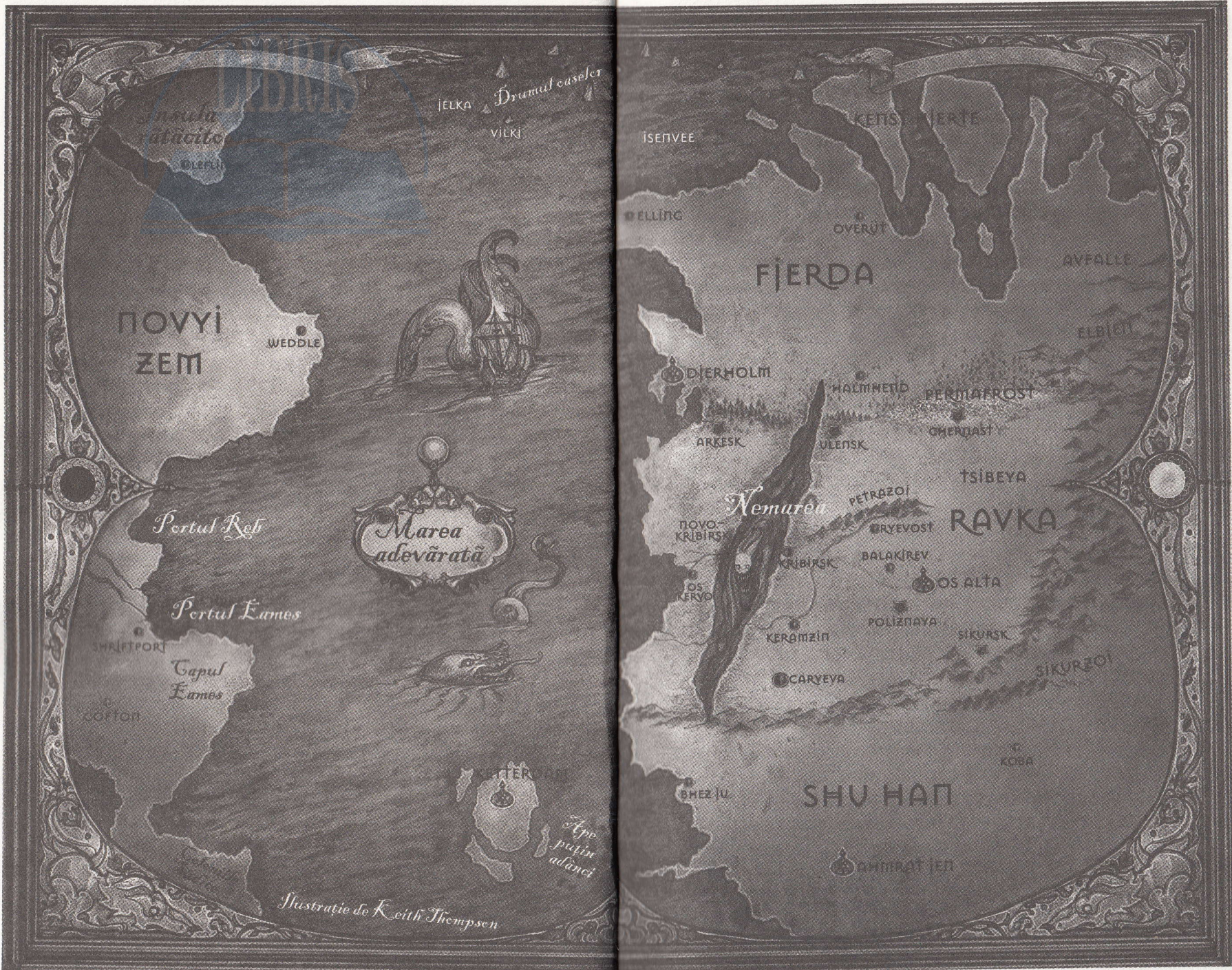
Leigh Bardugo

Banda celor șase ciori

Primul volum al seriei

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

3
TREI

*Insula
rătăcito*

IELKA *Dramal caseler*
VILKI

POVYI
ZEM

WEDDLE

Pertus Rex

*Marea
adevărata*

Pertus Lamos

SHRIFTPORT

*Capul
Lamos*

COFFAN

LETTERDOME

*Apo
putin
adânci*

Illustratie de Keith Thompson

ISENVEE

KEITS FIERTE

ELLING

OVERUT

FIERDA

AVFALLE

ELBIETI

DIERHOLM

HALMMEID

PERMAFROST

ARKESK

ULEPSK

CHERDAST

Nemarea

TSIBEYA

RAVKA

POVO-
KRIBIRSK

PETRAZOI

ORYEVOST

OS
KERYO

KRIBIRSK

BALAKIREV

OS ALTA

KERAMZIN

POLIZPAYA

SIKURSK

CARYEVA

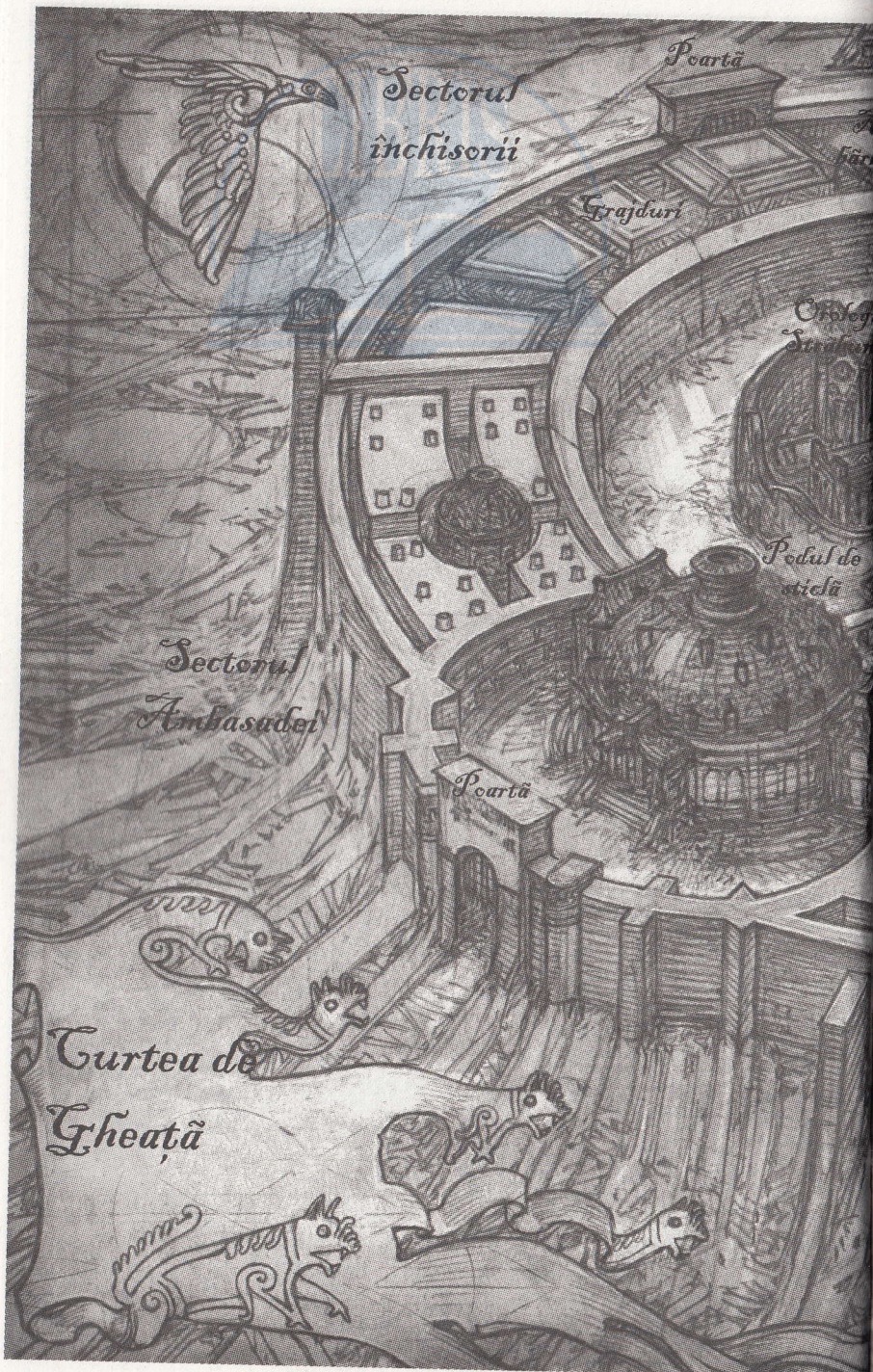
SIKURZOI

BHEZ JU

KOBA

SHU HAN

AMIRAT IEN

Sectorul
închisorii

Portă

Grăduri

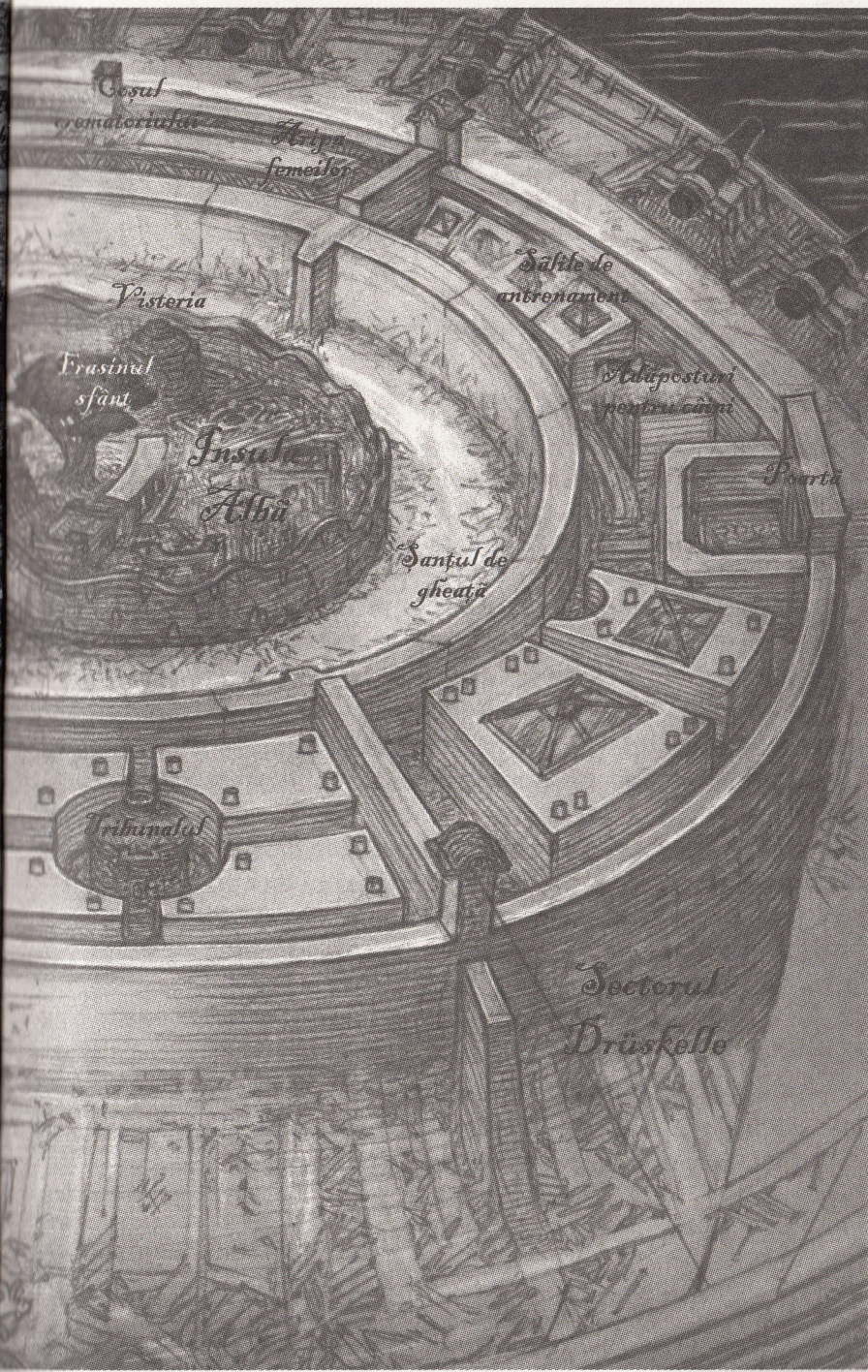
Orchestra
Surdului

Podul de
sticlă

Sectorul
Ambasadelor

Portă

Turtea de
Gheață

Cosul
crematoriului

Sală
femeilor

Visteria

Frasinel
sfânt

Insula
Albă

Santul de
gheață

Sălițe de
antrenament

Salăposturi
pentru câini

Portă

Tribunalul

Sectorul
Druskello

1. Joost

Joost avea două probleme: mustața și luna.

Ar fi trebuit să patruleze în jurul vilei Hoede, dar în ultimele cincisprezece minute se tot plimbase pe lângă zidul dinspre sud-est al grădinii, încercând să meșteșugească vorbe romantice pe care să i le spună Anyei.

De-ar fi avut Anya ochi albaștri ca marea sau verzi ca smaraldul... Dar ochii ei erau căprui — încântători, visători... maronii ca ciocolata topită? Maronii ca blana de iepure?

— Spune-i că are pielea albă ca lumina lunii, îi sugerase prietenul său Pieter. Fetelor le place.

O soluție perfectă, atâta că vremea din Ketterdam nu era de partea lui. În ziua aceea, nu bătuse deloc briza dinspre port și o ceață lăptoasă și cenușie învăluisese în umezeală canalele orașului și aleile cu dale sparte. Chiar și aici, între vilele de pe Geldstraat, aerul duhnea a pește și a apă de santină¹, iar fumul de la rafinăriile răspândite

¹ Spațiu pe fundul unei nave, în care se strâng apele de condensare și de infiltrație.

pe insulele din jur împrăștiase pe cerul nopții o pâclă cu iz de mare. Luna plină semăna nu cu o piatră prețioasă, ci mai degrabă cu o bățătură galbenă care trebuia spartă.

Nu cumva ar fi putut să-i complimenteze râsul? Atâta că n-o auzise niciodată râzând, pentru că nu prea știa să spună glume.

Și-a privit reflecția în geamul uneia dintre ușile duble care dădeau spre grădină. Mama lui avea dreptate. Chiar și în uniformă cea nouă arăta tot ca un copil. Și-a trecut un deget peste buza de sus. De i-ar fi crescut odată mustața... Oricum, părea mai deasă decât cu o zi înainte.

Se angajase ca gardă în *stadwtach* de mai puțin de șase săptămâni, dar nu era nici pe departe la fel de captivant pe cât își închipuise. Credea că va fugări hoți prin Butoi și că va patrula porturile, inspectând mărfurile descărcate pe chei. Însă după asasinarea ambasadorului la primărie, Consiliul Comercial ceruse ferm mai multă pază, așa că unde se afla Joost acum? Ei bine, se plimba în jurul casei unui negustor norocos. Și totuși, nu era un simplu negustor, căci consilierul Hoede era plasat foarte sus în conducerea Ketterdamului. Era genul de om care putea face carieră.

Joost și-a aranjat tunica și pușca, apoi și-a pipăit bastonul de la sold. Poate că lui Hoede avea să-i placă de el. *Are privirea ageră și mânuiește rapid bastonul*, și-ar fi spus Hoede. *Băiatul ăsta merită o promovare.*

— Sergentul Joost Van Poel, a șoptit el, desfătându-se cu sonoritatea cuvintelor. *Căpitanul Joost Van Poel.*

— Nu te mai holba la tine.

Joost s-a întors și s-a făcut roșu la față când i-a văzut pe Henk și Rutger intrând în grădină. Amândoi erau mai în vârstă, mai robuști și cu umeri mai lați decât Joost,

și erau gărzi private, servitori personali ai consilierului Hoede. Ceea ce însemna că purtau livrea verde-deschis a casei Hoede, aveau puști frumoase din Novyi Zem și nu pierdeau nicio ocazie să-i amintească lui Joost că era un biet soldat din serviciul de pază al orașului.

— Tuleiele n-or să-ți crească mai repede dacă le mângâi, a zis Ruger, râzând zgomotos.

— Trebuie să-mi continui rondul, a răspuns Joost, încercând să-și ia un aer demn.

Rutger i-a dat un ghiont lui Henk:

— Adică se duce să-și bage capul în atelierul Grisha, s-o vadă pe iubita lui.

— *Of, Anya, n-ai vrea să-ți folosești magia Grisha ca să-mi faci mustața să crească?* l-a luat Henk peste picior.

Joost s-a răsucit pe călcâie, cu obrazii stacojii, și a pornit pe latura de est a casei. Cei doi începuseră să-l tachineze de când venise acolo. Dacă n-ar fi fost Anya, probabil i-ar fi cerut căpitanului său să-l trimită în altă parte. Schimbare cu ea doar câteva vorbe în timpul rondurilor, dar de fiecare dată fusese partea cea mai plăcută a nopții.

Și, trebuia să recunoască, îi plăcea și casa lui Hoede, deși reușise să arunce doar câteva priviri înăuntru prin ferestre. Hoede avea una dintre cele mai mari vile din Geldstraat — podele placate cu lespezi lucioase de piatră albă și neagră, pereți lambrisați cu lemn negru și lucios, luminați de candelabre din sticlă suflată care pluteau ca niște meduze sub tavanele casetate. Uneori, lui Joost îi plăcea să-și imagineze că el era proprietarul casei, că era un negustor bogat care ieșise la plimbare prin frumoasa lui grădină.

Înainte să dea colțul, Joost a inspirat adânc. *Anya, ochii tăi sunt maronii ca... scoarța de copac?* Sigur avea să-i

vină ceva în minte. Oricum, se descurca mai bine când era spontan.

A fost surprins să găsească deschise ușile cu panouri de sticlă ale atelierului Grisha. Atelier care vădea bogăția lui Hoede în mai mare măsură decât faianța albastră, pictată manual, de pe pereții bucătăriei și decât policioarele șemineurilor pline cu lalele în ghivece. Căci serviciile unui Grisha nu erau deloc ieftine, iar Hoede angajase trei.

Însă Yuri nu era așezat la masa de lucru lungă și nici pe Anya n-o vedea pe nicăieri. Înăuntru nu era decât Retvenko, tolănit pe un fotoliu în straie albastru-închis, cu o carte deschisă pe piept și cu ochii închiși.

Joost s-a oprit în prag, dregându-și glasul:

— Ușile trebuie închise și încuiate pe timpul nopții.

— E cald ca-n cuptor, a răspuns tărăgănat Retvenko, cu accentul lui puternic și melodios de ravkan, fără să deschidă ochii. Spune-i lui Hoede că închid ușile când n-oi mai transpira.

Retvenko era un Furtunos cu păr înspicat, mai în vârstă decât ceilalți doi Grisha. Umbla zvonul că luptase de partea învinșilor în războiul civil din Ravka și că fugise în Kerch după încheierea luptelor.

— O să prezint cu dragă inimă plângerile tale consilierului Hoede, a mințit Joost.

Casa era întotdeauna supraîncălzită, ca și când Hoede ar fi avut obligația să ardă cât mai mult cărbune, dar nu Joost avea să-i atragă atenția.

— Până atunci..., a dat el să adauge.

— Știi ceva despre Yuri? l-a întrerupt Retvenko, deschizându-și în sfârșit ochii cu pleoape lăsate.

Joost s-a uitat stânjenit la bolurile cu struguri roșii și la mormanele de catifea vișinie de pe masa de lucru. În

ultima vreme, treaba lui Yuri fusese să extragă culoarea din struguri și să vopsească cu ea draperii pentru doamna Hoede, dar se îmbolnăvisese cu câteva zile în urmă, iar de atunci Joost nu-l mai văzuse. Pe catifea deja se așezase praful, iar strugurii începuseră să se strice.

— N-am auzit nimic de el.

— Bineînțeles că nu auzi nimic. Ești prea ocupat să mergi țațoș în uniforma asta caraghioasă.

Ce era în neregulă cu uniforma lui? Și ce căuta Retvenko acolo? Doar era Furtunosul personal al lui Hoede și, de obicei, însoțea încărcăturile cele mai prețioase ale negustorului, asigurând vânt favorabil navelor, ca să ajungă repede și în siguranță la destinație. Ce bine era dacă Retvenko ar fi fost pe mare acum.

— Probabil Yuri e în carantină.

— Prețioasă informație, i-a răspuns ironic Furtunosul. Și îți întinzi gâtul de pomană, a adăugat el. Anya nu-i aici.

Joost iarăși a simțit că s-a îmbujorat.

— Unde e? a întrebat el, încercând să-și ia un ton autoritar. Ar trebui să fie aici după ce se lasă întunericul.

— Acu' o oră a venit Hoede s-o ia. Așa l-a luat și pe Yuri într-o noapte.

— Cum adică, „l-a luat și pe Yuri”? Yuri s-a îmbolnăvit.

— Hoede a venit după Yuri, după care Yuri s-a întors bolnav. Două zile mai târziu, Yuri a dispărut definitiv. Iar acum, Anya.

Definitiv?

— Poate a fost o urgență. O fi fost nevoie să vindece pe cineva...

— Întâi Yuri, acum Anya. Eu o să fiu următorul și n-o să bage de seamă nimeni în afară de mititelul ofițer Joost. Hai, pleacă de-aici.

— Dacă Hoede...

Retvenko a ridicat o mână și Joost a fost împins în spate de o rafală. Tânăra gardă s-a încordat să nu cadă din picioare, apucându-se de cadrul ușii.

— *Acum!* a zis Retvenko, schițând un cerc în aer și închizând ușa.

Joost a dat drumul la toc înainte ca ușa să-i strivească degetele și a căzut în grădină. S-a ridicat imediat în picioare, scuturându-și rușinat uniforma. Printr-un geam al ușii, crăpat de la izbitură, l-a văzut pe Furtunos rânjind.

— O să plătești pentru asta, i-a spus Joost, arătând cu degetul geamul crăpat, însă era necăjit că avea o voce atât de subțire și de inofensivă.

Retvenko a ridicat din nou mâna și ușile s-au zdruncinat în balamale. Fără să vrea, Joost a făcut un pas în spate.

— Mergi să-ți faci rondul, cățeluș de pază ce ești, i-a strigat Furtunosul.

— Te-ai descurcat de minune, a chicotit Rutger, care stătea sprijinit de zidul grădinii.

Oare de câtă vreme era acolo?

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să te ții după mine? l-a întrebat Joost.

— Toate gărzile sunt convocate la debarcader. Chiar și tu. Sau ai cumva altă treabă? Vrei să-ți faci prieteni?

— L-am rugat să închidă ușa.

Rutger a clătinat din cap.

— Nu-l rogi, îi spui. Sunt servitori. Nu oaspeți de onoare.

Joost a pornit în urma lui Rutger, copleșit de rușine. Partea cea mai rea era că Rutger avea dreptate. Retvenko n-ar fi trebuit să-i vorbească așa. Dar ce-ar fi trebuit

Joost să facă? Chiar dacă ar fi avut curaj să se încaiere cu un Furtunos, ar fi fost ca și când s-ar fi bătut cu o vază scumpă. Grisha nu erau doar servitorii lui Hoede, ci și posesiunile lui de preț.

Și la ce se referise Retvenko când spusese că Yuri și Anya fuseseră luați? Oare încerca s-o protejeze? Angajații Grisha erau ținuți în casă din motive întemeiate. Dacă mergeau pe stradă fără protecție, riscau să fie răpiți de un negustor de sclavi și să nu mai fie găsiți niciodată. *Poate că s-a dus să se întâlnească cu cineva*, a presupus Joost cu tristețe în suflet.

Gândurile i-au fost întrerupte de lumina și agitația de la debarcaderul acoperit de pe marginea canalului. Peste apă se vedeau alte case elegante de comercianți, înalte și înguste, cu frontoane dichisite profilate pe cerul nopții, cu grădini și debarcadere luminate de felinare strălucitoare.

Cu câteva săptămâni în urmă, lui Joost i se spusese că, întrucât debarcaderul lui Hoede intra în reparații, trebuia să-l sară de la rondurile de noapte. Însă, când el și Rutger au intrat în clădirea care adăpostea ambarcațiunile, n-a văzut nicio schelă și nicio urmă de vopsea. În plus, *gondelele* și vâslele fuseseră sprijinite de pereți. Veniseră și celelalte gărzi private ale lui Hoede, îmbrăcate în livrelele lor verde-marin, iar Joost a recunoscut după uniforma violet alte două gărzi din *stadwatch*. Dar mare parte din clădire era ocupată de o cutie uriașă — un fel de celulă care părea făcută din oțel ranforsat, cu muchiile pline de nituri și cu o fereastră uriașă într-un perete lateral. Prin geamul vălurit, Joost a zărit așezată la o masă o fată care își strângea în jurul trupului veșmintele de mătase roșie. În spatele ei, stătea în poziție de drepti o gardă din *stadwatch*.

16. Inej

O dureau toate. Și de ce se legăna camera?

Inej s-a trezit greu, cu gândurile foarte încălcite. Și-a amintit durerea de la cuțitul lui Oomen, cățărutul pe lăzi, lume strigând la picioarele ei în timp ce stătea atârnată doar de vârfurile degetelor. *Coboară, Fantomă*. Dar apoi Kaz se întorsese după ea, să-și salveze investiția. Probabil reușiseră să se îmbarce pe *Ferolind*.

A încercat să se întoarcă pe o parte, dar durerea era prea intensă, așa că s-a mulțumit să-și întoarcă doar capul. Nina moțăia pe un taburet înghesuit în colțul de lângă masă, ținând-o ușor de mână pe Inej.

— Nina, a îngăimat ea, simțindu-și gâtul ca și când ar fi fost căptușit cu vată.

Nina a tresărit:

— N-am adormit! a spus ea, uitându-se cu ochi tulburi la Inej. Te-ai trezit! a strigat ea, îndreptându-se de spate. Slavă sfinților, te-ai trezit!

Și a izbucnit în plâns.

Inej a încercat să se ridice în capul oaselor, dar abia a reușit să-și ridice capul.

— Nu, nu, a spus Nina. Nu încerca să te miști, odihnește-te.

- Te simți bine?
Nina a început să râdă printre lacrimi:
- Da, mi-e bine. Dar tu ești cea care a fost înjunghiată. Nu știi ce-i cu mine... E mult mai ușor să omori oameni decât să ai grijă de ei.
- Inej a clipit, apoi au izbucnit amândouă în râs.
- Aaaaau, a gemut Inej. Nu mă face să râd. E îngrozitor.
Nina s-a crispat:
- Dar tu cum te simți?
- Am dureri, dar nu cumplite. Și mi-e sete.
Nina i-a oferit o cană de tablă cu apă rece:
- E proaspătă. Ieri a plouat.
Inej a băut cu grijă, lăsând-o pe Nina să-i țină capul ridicat.
- Câtă vreme am fost inconștientă?
- Trei zile, aproape patru, i-a răspuns Nina. Jesper ne scoate pe toți din minți. Nu cred că l-am văzut stând locului mai mult de două minute.
- Apoi s-a ridicat brusc:
- Trebuie să-i spun lui Kaz că te-ai trezit! Noi credeam...
— Stai, a spus Inej, apucând-o de mână. Ai putea... ai putea să nu-i spui chiar acum?
- Nina a luat loc cu o mină nedumerită:
- Sigur, dar...
- Nu spune nimănui în noaptea asta, a continuat Inej, apoi a făcut o pauză: E noapte?
- Da. Puțin trecut de miezul nopții.
- Știm cine ne-a atacat în port?
- Pekka Rollins. A tocmit pe Vârfurile Negre și Pescărușii Tăioși să ne împiedice să ieșim din Portul Cincinnati.
- Cum știa de unde o să plecăm?
- Încă n-am aflat.

- L-am văzut pe Oomen...
- Oomen e mort. L-a omorât Kaz.
- Da?
- Kaz a omorât mulți oameni. Rotty l-a văzut lichidând Vârfurile Negre care pusese mână pe tine după ce ai fost înjunghiată. Dacă nu mă-nșel, vorbele lui Rotty au fost exact astea: „Era suficient sânge cât să vopsești în roșu un hambar întreg.”
- Atâta moarte, a spus Inej, închizând ochii.
- În Butoi, erau mereu înconjurați de moarte, dar nici odată nu se apropiase de ea atât de mult.
- Îi era teamă pentru tine.
- Lui Kaz nu-i e teamă de nimic.
- Ar fi trebuit să-i vezi fața când te-a adus la mine.
- Sunt o investiție foarte prețioasă.
Nina a rămas cu gura deschisă:
- Spune-mi că n-a zis asta.
- Bineînțeles c-a zis-o. Mă rog, nu și partea cu „foarte prețioasă”.
- Un idiot.
- Și Matthias?
- Alt idiot... Crezi că poți să mănânci?
- Inej a clătinat din cap. Nu-i era deloc foame.
- Încearcă, a îndemnat-o Nina. Erai slabă și înainte de atac.
- Deocamdată nu vreau decât să mă odihnesc.
- Desigur, i-a spus Nina. O să sting felinarul.
Inej a pus iarăși mâna pe ea:
- Nu. Încă nu vreau să adorm la loc.
- Aș putea să-ți citesc ceva, dar n-am nicio carte. La Micul Palat e un Sfășie-Inimi care poate recita ore-n șir poeme epice. Dacă l-ai asculta, ți-ai dori să mori.

Inej a răs, dar s-a crispat imediat:

— Doar stai cu mine.

— Bine. Și dacă tot ai chef de vorbă, ce-ar fi să-mi spui cum se face că nu ai cioara și potirul pe braț?

— Începi cu întrebările ușoare?

Nina a pus picior peste picior, sprijinindu-și bărbia în mâini:

— Aștept.

Inej a tăcut o vreme.

— Mi-ai văzut cicatricile, a spus ea în cele din urmă, iar Nina a dat din cap. Când Kaz l-a convins pe Per Haskell să-mi răscumpere contractul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi scot tatuajul cu pana de păun.

— Cine s-a ocupat de asta a făcut o treabă destul de proastă.

— Nu era un Corporalnik și nici măcar un medic.

Ci un măcelar nu tocmai priceput care își făcea meseria printre disperații din Butoi. Îi dăduse lui Inej o gură de whisky, apoi pur și simplu îi tăiase pielea, îndepărtând bucățile tatuante și lăsându-i pe antebraț cicatrici noduroase. Dar lui Inej nu-i pășase. Durerea era eliberatoare. Clienților de la Casa Exotică le plăcea să vorbească despre pielea ei. Era precum cafeaua cu lapte dulce. Precum caramelul topit. Precum satinul. S-a bucurat de fiecare tăietură de cuțit și de cicatricile cu care rămăsese.

— Kaz mi-a zis că tot ce trebuia să fac era să devin utilă.

Kaz o învățase să spargă un seif, să fure din buzunare, să mânuiască un cuțit. El îi făcuse cadou primul pumnal, cel pe care Inej îl botezase Sankt Petyr — nu era la fel de frumos ca mușcatele sălbatice, dar era mai practic. Poate am să-l folosesc să te tai pe tine, îi spusese ea, iar el oftase: Ce bine-ar fi de-ai fi așa însetată de sânge.

Dar Inej nu-și putuse da seama dacă glumea.

Acum s-a mișcat un pic pe masă. O durea, dar nu foarte tare. Ținând cont cât de adânc intrase cuțitul, probabil mâinile Ninei fuseseră ghidate de sfinții lui Inej.

— Kaz mi-a zis că, dacă mă dovedesc destoinică, o să mă pot alătura Scursurilor când o să fiu pregătită. Ceea ce s-a și întâmplat. Dar nu mi-am făcut tatuajul.

Nina a ridicat din sprâncene:

— N-am știut că e opțional.

— În principiu, nici nu e. Știu că unii nu înțeleg, dar Kaz mi-a zis... mi-a zis că era alegerea mea, că n-o să fie el cel care o să mă însemneze din nou.

Dar, în felul lui, o făcuse — în ciuda precauțiilor ei. Faptul că simțea ceva pentru Kaz Brekker era cea mai gravă formă de prostie. Știa asta. Dar el fusese cel care o salvase, și asta însemna ceva — chiar dacă o făcuse din motive egoiste. Ba chiar o poreclise Fantoma.

— Nu-mi place, îi spusese ea. Ce, sunt un cadavru?

— Nu, un strigoi, o corectase el.

— N-ai zis că o să fiu păianjenul tău? De ce nu rămânem la porecla asta?

— Pentru că sunt mulți păianjeni în Butoi. În plus, trebuie ca dușmanilor tăi să le fie teamă de tine. Să nu creadă că te pot strivi cu vârful cizmei.

— Dușmanii mei?

— Dușmanii noștri.

Kaz o ajutase să-și construiască o legendă care să-i servească drept armură, ceva mai mare și mai înspăimântător decât fata care fusese până atunci. Inej a oftat. Nu voia să se mai gândească la Kaz.

— Vorbește tu, i-a cerut Ninei.

— Ți se închid ochii. Ar trebui să dormi.